

STRIJD KREET

OFFICIEEL ORGAAN VAN HET LEGER DES HEILS IN NEDERLANDSCH-INDIË

GEORGE L. CARPENTER, Generaal.

WILLIAM BOOTH, Stichter

A. C. BEEKHUIS, Terr. Kommandant.

42ste JAARGANG No. 6.

Internationaal Hoofdkwartier :
101 Queen Victoria Street, Londen E. C.

JUNI 1941

Territoriaal Hoofdkwartier :
voor Ned.-Indië : Javastraat 16, Bandoeng.

PRIJS 10. CENT.

DE BIJBEL - GODS WOORD

door Kolonel A. C. BEEKHUIS

HOE heerlijk suggestief laat de teekenaar van de plaat op deze voorpagina ons zien, dat wonderheerlijk licht ons tegenstraalt uit het Woord Gods, hetwelk overeenkomstig het woord van den Psalmist, „den eenvoudigen wijsheid” geeft.

Zie het eerwaardig gelaat van deze moeder, die klaarblijkelijk haar deel van de zorgen des levens wel heeft gehad, gebogen over en verlicht, vertroost, bemoedigd door het Woord van haar Heer en God. Dat doet mij er aan denken, dat er in deze bange tijden, nu weer allerwege de oorlogsfakkels brandt en de dood rijken oogst binnenhaalt te land, ter zee en in de lucht, alwaar honderden en nog eens honderden van der wereld jongelingschap ten prooi vallen aan zijn zeis, talloze moeders en vaders, vrouwen, verloofden en kinderen in rouw gedompeld zijn of in zorg verkeeren omtrent hun geliefden.

En in den geest zie ik ze het oude Bijbelboek openen en den Heer bidden om bemoediging, vertrouwen en berusting, en, terwijl zij lezen en biddend een woord overdenken als b.v. dat van Psalm 46, waar het leest :

„God is ons eene Toevlucht en
[Sterkte
„Een beproefde hulp in benauwd-
[heid,
„Daarom vreezen wij niet, al
[verplaatste zich de aarde,
„al zinken de bergen weg in het
[hart van de zee.
„Laat hare wateren bruisen en
[schuimen en de bergen
„trillen in overmoedig geweld, de
[Heere der heirscharen
„is met ons, een Rotsburcht is ons
[Jacobs God.”

verdrijft het vernieuwde vertrouwen de zorgen uit het hart en komt er op het gelaat een blijde glans van geloof en rust en is men in staat om de geliefden aan wie men denkt, volkomen over te geven in de handen van den Vader, wetende, dat Zijn oogen de gansche aarde doorloopen om zich sterk te betoonen aan het hart, dat volkomen is voor Hem. Want God spreekt tot den mensch door Zijn Woord en luisterend naar dat Woord, krijgt men kennis van Gods liefdevolle Vaderhart, zooals één onzer dichters schrijft.

Mijns Vaders harte, — 't teedre harte
Dat ziele-onrust doet bedaren,
En zorg en kommer heen doet varen
Als ochtenddauw voor warme zon.

Gods Vaderharte klopt voor mij,
Hij steunt me op al mijn wegen,
Zijn oogen waken over mij,
Zijn stemme klinkt mij tegen.

Mijns Vaders oogen, — waakzame
[oogen !
Zij sluimeren of slapen nimmer,
Maar slaan mij gade, vriend'lijk
[immer,
Bij elke schrede op 's levens weg.

Ja, Gods Woord is voor alle oprechte lezers, die naar waarheid omtrent God en zichzelf zoeken, een bron van licht, een gids naar de fonteinen des heils, een wegwijzer naar het Vaderhuis, een tuighuis voor den strijder tegen zonde en onrecht, een bezieling voor hen, die met teleurstellingen te kampen hebben en verlangen naar het einde van de reis, want het zegt b.v. onder meer :

„Want onze lichte verdrukking,
„die zeer haast voorbij gaat, werkt
„ons een gansch zeer uitnemend
„eeuwig gewicht der heerlijkheid ;
„dewijl wij niet aanmerken de
„de dingen, die men ziet, maar de
„dingen die men niet ziet, want
„de dingen, die men ziet zijn
„tijdelijk, maar de dingen, die
„men niet ziet, zijn eeuwig.”

2 Kor. 4 : 17-18.

* * *

MOEDERS BIJBEL

'k Heb een Bijbel tehuis, waar 'k met heel mijn hart aan hecht,
Ik kreeg hem van moeder jaren her,
Toen 'k vaarwel zei aan huis en aan allen, mij zoo lief,
En nog jong, vertrok naar landen, vreemd en ver.
Beelden uit het ver verleden, schoone dagen, lang gevloën,
In het ouderhuis en vaderland ver af,
Ja, ik denk aan dat alles, als ik blader in dat Boek,
In dien Bijbel, dien moeder mij eens gaf.

Blijde en droeve dagen, uren ook van rouw,
Wiss'len op deez' aard steeds af,
Maar ik vond voor mijn harte steeds troost en licht en vreugd,
In dien Bijbel, dien Moeder mij eens gaf.

't Is reeds jaren geleën, sinds de Heer haar huiswaarts nam
Naar 't land, waar geen scheiden is of rouw ;
Al dien tijd vond 'k mijn troost in dat boek, mij nu zoo lief,
En ik vond den Heer aan Zijn beloften trouw.
Ja, te midden van de stormen op de groote levenszee,
Kwam verzoeking en benauwdheid op mij af,
Maar 'k vond kracht in de bladen van dat dierbaar, dierbaar boek,
Van dien Bijbel, dien moeder mij eens gaf.

Breekt de morgen eens aan van dien grooten, eeuw'gen dag.
Als 't leven op aarde is voorbij,
En der eng'len bazuin zal vermelden overal,
Dat de Heer Zijn volk vergadert aan Zijn zij,
O, dan weet ik, dat voor mij ook daar een woning is bereid
Door den Levensvorst, Verwinnaar van het graf ;
'k Zie dan Jezus, mijn Heiland, mijn Verlosser, Dien ik vond
Door den Bijbel, dien moeder mij eens gaf.

Onze plaat doet mij ook nog aan wat anders denken. Honderden kinderen hebben het ouderlijk huis verlaten, om in den vreemde, ook hier in Indië, een werkkring te aanvaarden met het voornemen zich een positie, een goede positie, te verwerven.

Toen zij van huis gingen kregen zij van moeder den bijbel, het Woord Gods mede. Herinnert u zich nog de goede woorden, die zij bij die gelegenheid tot u sprak ? Misschien hebt gij haar beloofd het Boek der boeken te lezen. Misschien hebt gij geen belofte gegeven, maar telkens weer, vooral nu het vroegere contact door veelvuldige brieven is vervallen, denkt ge aan moeder, aan den bijbel, dien zij gaf. Het is zoo donker in menig leven, wellicht ook in het uwe. Gij vraagt : „Waar gaat het heen ? Wat kan ik, wat kan de menschheid verwachten ?” Twijfel komt, vrees voor de toekomst vervult uw hart. Wie en wat zal u licht en bemoediging geven ?

Wendt u tot Gods Woord ! Tot den bijbel, dien uw moeder u eens gaf !

ALS wij het „Onze Vader” bidden en we komen aan de bede: „Uw wil geschiede”, worden onze gedachten onwillekeurig teruggevoerd naar het bang Gethsémané. Het is nog niet lang geleden, dat wij in de lijdensweken zoo ernstig bepaald werden bij de woorden van onzen Heiland: „Mijn Vader, indien het mogelijk is, laat dezen drinkbeker van Mij voorbijgaan! doch niet gelijk Ik wil, maar gelijk Gij wilt”. Toen de Heer Jezus deze woorden gesproken had, hield Hij voor enkele oogenblikken op met bidden, om terug te keeren tot de discipelen, die met Hem gegaan waren tot versterking en vertroosting. Was dat dan noodig? Ja, dat was noodig voor u, lezer, en voor mij opdat wij het zouden weten, dat wij temidden van verzoeking bij menschen geen volkomen hulp zullen vinden, doch dat die alleen te vinden is in God.

Jezus' gaan tot de discipelen was tevergeefs, daar de discipelen, bezwaard door slaap waren ingesluimerd. Tot driemaal toe moest de Heer hetzelfde ondervinden. De strijd voor onzen Heiland was zeer zwaar en Zijn gevoelens waren zeer menscheijk. „Mensch was Hij, zooals wij.” Ofschoon de Zone Gods alles wist, zag Hij op tegen het lijden dat Hem wachtte. Er was natuurlijk geen sprake van, dat de Heer Jezus niet zegevierend uit den strijd zou komen. God had Zijn groot Verlossingsplan door Zijn Zoon tevoren beschikt.

Ten tijde, dat de Heer Jezus het „Onze Vader” leerde bidden aan de discipelen was alle strijd en lijden nog

HET GEBED ONZES HEEREN

„Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde.”
Matth. 6 : 10.

Door Majoor J. Th. Cardinaal.

in het zicht en de discipelen begrepen bitter weinig wat deze bede inhield: „Uw wil geschiede”. Hun hart was nog onbekeerd, ja, ze geloofden nauwelijks, dat Jezus hun Messias was. Zij volgden daarom Jezus ook gedeeltelijk, om meer omtrent Hem en Zijn leer te weten te komen. Hun volgen was nog niet ware zelfverloochening, maar vrijwel een volgen uit een zelfzuchtig oogpunt. Zij wisten immers de geestelijke dingen nog niet te onderscheiden. Hoe konden zij weten, wat Gods wil voor hun leven was, waar zij den Heiligen Geest ook zelf nog niet ontvangen hadden en voor het grootste deel nog stonden in de oude bedeeing.

„Uw wil geschiede!” Zij kenden nog niet de gemeenschap met den hemelschen Vader. Zij kenden Hem veeleer als een God van toorn, volgens wettische beginselen van „Gij zult niet...”

„Uw wil geschiede, gelijk in den hemel”. De hemel moet een wonderbare plaats zijn, waar onze hemelsche Vader troont met ter rechterhand de Zone Gods, onzen Heiland, onzen Verlosser, onzen Hoogepriester, temidden van de engelen en de verlostten; een atmosfeer van eeuwige liefde, eeuwige blijdschap, eeuwige vreugde, eeuwige

vrede, eeuwig licht, en zoo zou ik kunnen voortgaan. Voor ons nog niet volmaakte schepselen een onbegrijpelijke, eeuwige heerlijkheid, ja, den hemel.

„Uw wil geschiede, gelijk in den hemel”. In den hemel is geen ongehoorzaamheid, daar is een dienen met blijdschap, dag en nacht. Halleluja, eere zij Zijn naam! Alzoo geschiedt Zijn wil in den hemel. Het „Onze Vader” luidt: „Uw wil geschiede gelijk in den hemel, alzoo ook op aarde”. Hoe geschiedt Gods wil op de aarde? Voor het menscheijk oog nog zeer zwak en onvolkomen. In dezen tijd waarin de satan hoogtij viert, kunnen wij het nauwelijks zien, dat Gods wil geschiedt, maar natuurlijk geschiedt Zijn wil. Hoe zou Hij anders de almachtige God zijn, de Allesbesturende, de Alomtegenwoordige. Gods bestel is zeker en gewis. Hij is de Koning in eeuwigheid. Door het Woord des Heeren zijn de hemelen gemaakt en door den Geest Zijns monds al hun heir. Hij ziet uit van Zijn vaste woonplaats op alle inwoners der aarde. Hij formeert hun aller hart. Hij let op al hun werken. En zoo zou ik kunnen voortgaan, om Zijn

almacht te roemen. Gods wil geschiedt dus op aarde ook in dezen tijd van jammer en ontzetting.

Maar nu moet het zóó worden, dat de menscheijke wil zich overgeeft aan Gods wil „gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde”.

Alleen het kind van God, de volgeling van Jezus Christus, zal deze bede waarlijk kunnen begrijpen. Als Gods wil geschiedt in hart en leven van den mensch, zal ook Zijn wil volbracht worden op deze aarde en ten opzichte van deze wereld. God heeft Zijn plan voor ieders leven en voor de geheele wereld. Beantwoordt ons leven aan Zijn wil? Geven wij Hem de plaats, die Hem toekomt in hart en leven? Als die eenswillendheid daar is, zullen wij welslagend zijn ten opzichte van ons werk en ten opzichte van Zijn koninkrijk en ten opzichte van de duizenden, die om ons heen vergaan. Zijn wil en plan is, dat eenmaal in den naam van Jezus alle knie zich zal buigen. O, dat wij ons dan geheel openstellen voor Zijnen Geest en Zijne liefde! Duizenden en duizenden zijn nog niet gewillig hun knieën te buigen voor Hem. Zijn wij soms een verhin-dering door onze lautheid? O, Heer, doe dan opnieuw Uw volk opwaken, gordt ons opnieuw aan tot den strijd, doop ons opnieuw met Uwen Heiligen Geest! Uw wil geschiede, gelijk in den hemel, alzoo ook op de aarde.

Leer mij, leer mij Uw wegen, o Jezus!

Leer mij, leer mij, Uw wil steeds

[te doen!

Zie mij willig U altijd te volgen;

Leer mij, leer mij Uw wil te doen!

AVOND VAN GEBED EN VERROOTMOEDIGING TE BANDOENG OP 10 MEI.

Op initiatief van het Leger des Heils werd op den gedenktag van 10 Mei een Avond van Gebed en Verootmoediging belegd te Bandoeng, die geworden is tot een zeer gewijde stonde van Christelijke eenheid en plechtige herdenking.

Voor dezen dienst was de groote zaal van Concordia kosteloos afgestaan en volkomen gevuld met naar schatting 1300 menschen, terwijl aan den dienst werd deelgenomen door de vertegenwoordigers van een groot aantal Protestantsche kerken en kerkelijke instellingen. Het zangkoor van de Gereformeerde kerk en het Leger des Heils vormden het „Koor”. Vele autoriteiten en notabelen woonden den dienst bij o.a. Z. Exc. de Legercommandant met vele generaal-majors, de resident, de burgemeester, ambtenaren van het B. B. en vele anderen.

Kolonel Beekhuis opende dezen plechtigen dienst en kondigde aan, dat geen toespraken zouden worden gehouden, doch dat de bedoeling was in gewijde stilte alleen Gods Woord te laten spreken en de ziel te uiten in zang en gebed. Voor een sober sprekend beeld van dezen avond laten wij nu gaarne het A.I.D. spreken.

„O mijn ziel wat buigt g' u neder”, waren de oude, bekende Psalm-woorden, waarmede deze avond begon, op welken allen herdachten met hoeveel bitterheid, verdriet en angsten zij een jaar geleden den avond zijn ingegaan en daarop wendden allen in deemoed zich tot God om Hem het leed der wereld voor te leggen en hun vertrouwen in Zijn wijs, almachtig en liefderijk bestier te versterken. Hierna zong het koor het Oud-Hollandsche „O Heer, die daar des Hemels tenten spreidt”, waarop de plechtige woorden volgden van den 123sten Psalm: „Wees ons genadig o Heere, wees ons genadig, onze ziel is meer dan verzadigd van den spot der hoogmoedigen, de verachting der hoovaardigen”.

Nu wendden zich aller gedachten tot hen, die voor Nederland het leven hebben gegeven. Diepe stilte daalde neder over de vergadering, allen gedachten de dooden en wendden zich

toen in gebed tot God voor de rouwende familieleden, voor de hopeloos verminkten, de gevangenen, de van alles beroofden. „O Heere! Waarom staat Gij van verre?” klaagden de duizenden jaren oude Psalm-woorden, dezelfde klacht, die zoo dikwijls dit jaar uit veler monden is opgestegen, doch ook was er dank aan God voor de geestelijke winst, die de smarten van ons volk heeft gebracht. „Zij zullen het niet hebben ons oude Nederland”, zong daarop het koor, de woorden, die meer dan 100 jaar geleden Da Costa zong, de plechtige belofte van trouw aan God, het vertrouwen in het vaste verbond, dat de Zwijger heeft gemaakt met den Potentaat der potentaten.

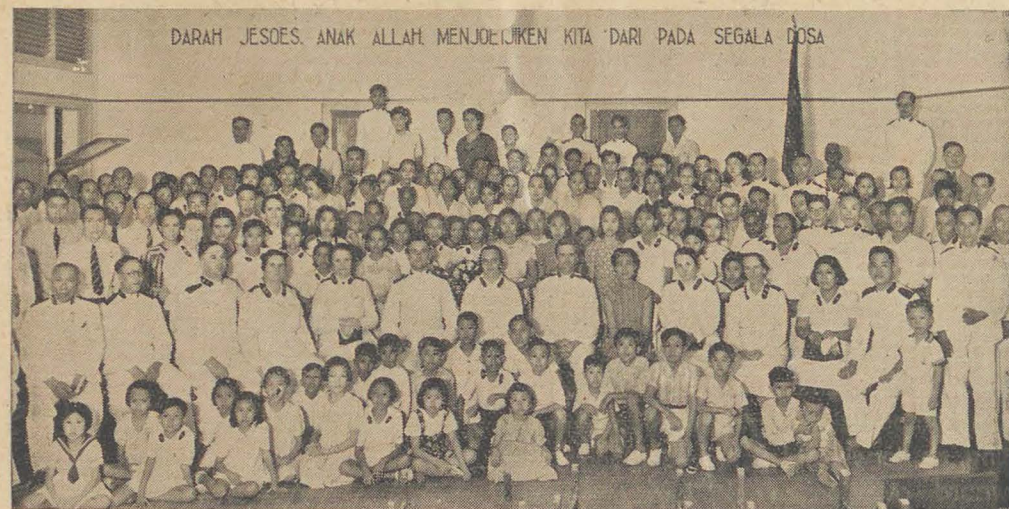
In het bijzonder gedachten allen de Koningin, die een lichtend voorbeeld is in deze voor Haar buitengewoon moeilijke tijden. In gemeenschappelijk gebed dankten allen God voor Haar, Die ons in woorden en daden den weg wijst naar de volkomen bevrijding, zij vroegen God om kracht voor Haar, de Prinses, Prins Bernhard en de Prinsesjes.

Hierop weerklonken de tonen van het Wilhelmus, het lied van den Prins van Oranje, zijn vermaning aan de verdrukte Nederlanders, om God nacht en dag te bidden, zijn gebed om vroom te blijven.

„O Heer hoor mijn gebed, neem mijn smeekingen ter oore” bad daarop de voorganger, „want er leeft niemand, die voor U rechtvaardig is”.

Na het zingen van „Als ge in nood gezeten” baden allen voor de bevrijding van land en volk en voor de strijders te land, ter zee, in de lucht en voor hen die op de zeeën hun leven wagen voor onze proviandeering. „God onze hulpe in ouden tijd” zong het koor, waarop allen trouw beloofden aan Jezus Christus, aan onze Vorstin, ons land ginds en hier, en in gebed God smeekten om een toegewijd hart, een vasten geest en volharding tot het einde.

Na gezang baden allen het Onze Vader en zongen: „Den Heer moet gij vertrouwen begeert gij d' uitkomst goed” en „Laat Hem besturen, waken” waarop de bijeenkomst uiteenging.

Deze foto werd genomen bij gelegenheid van het afscheid van Kapitein en mevrouw Boschma van Soerabaia II, waar ze vier jaar lang mochten arbeiden. Secr. Tjan Eng Bie stond helaas te veel terzijde en is niet zichtbaar op de foto.

GOED NIEUWS UIT SOERABAIA.

Soerabaia II.

Het was met groot verlangen, dat de makkers van ons korps hadden uitgezien naar 4 Mei, den dag, waar de kleine Johan Boschma door Majoor Barbier zou worden opgedragen aan God en het Leger. We mochten Gods zegen op ruime wijze ervaren. Het was een ontroerend oogenblik, toen de Majoor den kleinen Johan in haar armen nam en aan God opdroeg in het gebed, waarop de ouders hem terugontvingen en hun de zegenbede uit psalm 134 werd toegezongen. Beiden kregen gelegenheid een woord te spreken en waren vol dank aan den Heer voor Zijn zegen. Wijze lessen en veel zegen kwam tot allen door het behandelde bijbelwoord van de Majoor. Deze Hollandsche dienst was zeer goed bezocht.

Des avonds was het ALTAARDIENST. Velen waren opgekomen, rijk waren de gaven op het altaar voor Gods werk gebracht, maar nog rijker waren de geestelijke vruchten en was onze blijdschap toen een aantal zielen tot den Heer kwam.

Op 11 Mei was de vaarwel-Zondag van de Kapiteins Boschma. Vier jaren hadden zij hier mogen arbeiden met veel zegen. Majoor Kyle leidde de Hollandsche samenkomst. Na hun psalm 23 als bemoediging te hebben gegeven, dankte ze hen met hartelijke woorden namens de officieren voor de prettige samenwerking. Zuster Tjan Eng Bie en br. Tjan Bing Twan kregen gelegenheid de gevoelens namens de makkers uit te spreken. Met een toepasselijk bijbelwoord illustreerde de Majoor nog het feit, dat de Kapiteins in Gods hand gebruikt waren tot zegen voor velen in dit korps. De secretaris sloot met dankgebed.

Onder leiding van den D.O., Adjudant Gladpootjes, werd de avondsamenkomst gehouden. Dadelijk wist de Adjudant beslag op de schare te leggen. Onder de aanwezigen waren de Vice-Consul en mevrouw Wang en vertegenwoordigers van de andere Soerabaia'sche korpsen. Mevrouw Wang sprak de Kapiteins toe, evenals sergt. Ferdinandus van korps I; Sergt. majoor Latuasan van korps III en zuster Jordaan van korps V, kregen hiertoe eveneens de gelegenheid. Natuurlijk lieten de P.O.'s van het eigen korps zich niet onbetuigd en voegde Adjudant Gladpootjes hier zijn woorden van waardeering voor den arbeid der scheidende officieren aan toe. Mevrouw Boschma wekte de makkers op tot verderen trouwen en toegewijden dienst aan God en het Leger. Tot slot sprak de Kapitein zelf en aan de hand van het heerlijke woord: „Jezus Christus is gisteren en heden Dezelfde tot in alle eeuwigheid” bracht Hij Gods trouw en hulp op duidelijke wijze naar voren. Staande onder de vlag werd onzen makkers nu het vaarwelied toegezongen, terwijl ze aan God in het gebed werden opgedragen voor de toekomst. Met groote dankbaarheid mogen zij terug zien op de jaren in dit Chineesche korps doorgebracht en geven Gode alle eer!

GELIJKENISSEN UIT DEZEN TIJD

DOOR MEVROUW GENERAAL G. L. CARPENTER

Gedurende den vorigen oorlog kwam een van onze „jongens” voor het Weekend thuis in zijn korps met verlof. Het getuigenis, dat hij bij die gelegenheid gaf, is mij immer bijgebleven.

Hij vertelde, dat hij op zekeren avond in het kamp zijnde, vanuit de kou en het donker binnenstapte in een lichte, warme recreatiezaal. Bij het binnengaan viel zijn oog op een voorschrift, in groote duidelijke letters aangebracht bij den ingang: *Sluit de deur!*

In een oogwenk drong het tot hem door, dat, indien hij dit voorschrift volgde voor zijn leven, dit zijn eigen welzijn en dat van anderen ten goede zou komen. Op datzelfde oogenblik besloot hij de deur te sluiten voor alles, wat koud, duister en neerdrukkend was.

* * *

In de bewogen dagen, waarin wij leven, heeft in mijn hart dikwijls de waarschuwing geklonken: „Sluit de deur”. Waarom zouden wij de deur van ons hart op een kier laten staan voor elke willekeurige bezoeker zooals vrees, toberij, hopeloosheid? Deze

droeve geesten behooren tot den nacht, de duisternis, de koude daarbuiten. Zij trachten een ingang te vinden; indien zij de deur gesloten vinden, zullen zij heel zacht tikken of wel luid bonzen om binnen gelaten te worden. Het is mij goed gekomen de deur van mijn hart stevig voor deze bezoekers te sluiten en het te vervullen met warmte en liefde van God voor mij en anderen.

Luister! Welke heerlijke woorden worden daar gesproken: „Uw hart worde niet ontroerd, geloof in Mij!” Noemens hoor ik een sterke, vertroostende stem: „In de wereld zult gij verdrukking hebben, maar hebt goeden moed, Ik heb de wereld overwonnen”. En nogmaals: „Ik ben met u al de dagen. Moge de vrede Gods uw hart vervullen”.

Er is nog een andere deur in ons „huis”, waar de toegang veilig is en waar wij hen kunnen binnenlaten, met wie wij onze goede gaven kunnen deelen. „Indien wij in het licht wandelen, gelijk Hij in het licht is, zoo hebben wij gemeenschap met elkander.” Goede vriendschap, liefelijke gemeenschap is een van de meest kostbare gaven in dit leven. Laat ons daarom in die dingen één zijn en ons motto „Deur sluiten voor ongewenste bezoekers” niet vergeten.

BIDDEN EN BIDDEN

Er zijn twee manieren van bidden. De eene manier veronderstelt een oprechte vroomheid, de andere een almachtig geloof.

De eene vraagt en hoopt, de andere wil, en wacht totdat de verhooring volgt. Het is juist dit „totdat”, wat die manier kenmerkt.

De eene manier wordt min of meer verhoord, de andere ontvangt alles en altijd.

De eene manier zoekt God en vindt Hem. De andere worstelt met God en overwint Hem.

De eerste neemt nauwlettend den tijd voor de dagelijksche gebeden in acht; de tweede blijft uren lang, een dag, een geheelen nacht neergeknield.

De eerste past zich aan de dagelijksche sleur van het leven aan; de tweede waakt, vast, roept, weent, zweet bloed.

De eerste is de veelbegane weg der geloovigen, zich liefelijk door de vlakke slingerend; de tweede is het harde pad der volmaakten, dat over bergen stijgt, langs de afgronden voert en de diepten peilt. De eerste is de onberispelijke manier van bidden van broeder die of zuster die; de tweede is de goddelijke manier van bidden van Jakob bij de beek, van Mozes op den berg Sinaï, van Samuel in Mizpah, van Eliah op den Karmel, van Jezus in de woestijn, in den hof van Gethsémané en op Golgotha.

De eerste manier kennen wij sinds wij den Heer leerden kennen; de tweede manier Heer, leer ons bidden!

Adolphe Monod.

HEB DEN MOED

Heb den moed, er voor uit te komen, als ge arm zijt; daardoor ontnemt ge de armoede haar scherpsten prikkel.

Heb den moed, af te zien van wat ge niet noodig hebt, ook al zoudt ge wenschen het te bezitten.

Heb den moed, niet boven uw middelen te gaan, als ge uw vrienden noodigt.

Heb den moed, liever den armen te geven, dan uw geld te verspillen aan pracht en praal.

Heb den moed, eerst voor gezonde voeding en woning te zorgen, eer ge voor overdaad geld uitgeeft.

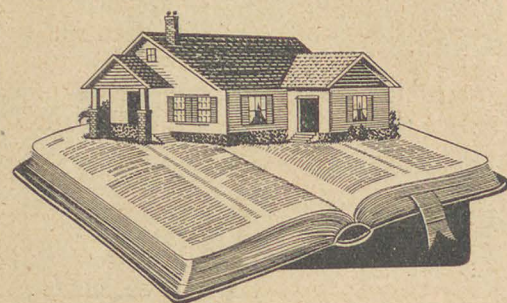
Heb den moed, om welvoeglijkheid vóór de mode te laten gaan.

Heb den moed, als een schooljongen te leeren, van wie het beter blijken te weten dan gij.

Heb den moed, uw meening te zeggen, waar het noodig is.

Heb den moed, een vriend in een schamel pak kleeren te kennen, ook als ge zelf kostbaar gekleed en in voornaam gezelschap zijt.

GRONDVEST UW HUIS OP DEN BIJBEL

VOOR DEN GEZINSBOND

Door mevrouw Kolonel A.W. Beekhuis.

Eerste week. „Ik ben de goede Herder; en Ik ken de Mijnen, en word van de Mijnen gekend.” Joh. 10 : 14.

De goede Herder zegt: „Ik ken de Mijnen”. Heerlijk te bedenken, dat Hij ons kent en al onze zorgen, al onze gebreken, den strijd, die er is, de gevaren. Hij kent ze alle. Hij kent ons ieder afzonderlijk. „Ik ken de Mijnen en word van de Mijnen gekend!”

Tweede week. „En Jezus antwoordende, zeide tot haar: „Martha, Martha! gij bekommert en ontrust u over vele dingen.” Lukas 10 : 41.

Maria, gezeten aan de voeten van Jezus, was een en al aandacht voor hetgeen Hij tot haar sprak. Martha echter lette niet op, niet uit onverschilligheid, maar omdat ze het zoo druk had.

Zusters, laat ons leeren, het niet te druk te hebben om te luisteren naar Zijn stem ook onder ons werk.

Derde week. „En de heer zeide tot den dienstknecht: „Ga uit in de wegen en heggen en dwing ze in te komen, opdat mijn huis vol worde”. Lukas 14 : 23.

Velen werden genoodigd voor den maaltijd. Er was overvloed. Er is bij God altijd overvloed. „In het huis mijns Vaders zijn vele woningen.” Hij noodigt ook u, rijk en arm, gezonden en zieken, „opdat Zijn huis vol worde” en wij kunnen genieten van den hemelschen maaltijd en Gods overvloed.

Vierde week. „Werpt al uwe bekommernis op Hem, want Hij zorgt voor u.”

1 Petrus 5 : 7.

Drukken zorgen u terneder,
Kwelt u droefenis of leed,
Breng het biddend tot den Heiland,
Die de Zijnen nooit vergeet!
En als vrienden u verlaten,
Ga tot Jezus, Die u mint!
Vlucht in Zijne liefdearmen,
Waar gij troost en ruste vindt!

Vijfde week. „Een ieder koninkrijk, dat tegen zichzelf verdeeld is, wordt verwoest; en een huis, tegen zichzelf verdeeld zijnde, valt.” Lukas 11 : 17.

Tegen zichzelf verdeeld zijn — dat mag niet zoo zijn in ons huis, dan zijn onze woorden en daden waardeloos. Gehoorzaam aan het Woord van God, dan gaat er kracht van ons uit en van ons huis, en zullen anderen iets hebben aan ons leven.

EEN VULPENHOUDER EN DE LESSEN, DIE WIJ ER VAN KUNNEN LEEREN

het reservoir voor den inkt. Beweeg ik het hefboompje naar boven, dan kan ik oude inkt of vuil naar buiten drukken en dan is de geheel leege pen in den goeden toestand gebracht om te worden gevuld.

Als wij tot Christus komen om gevuld te worden, moeten we ons verootmoedigen, we moeten ons ontdoen van eigenliefde, hoogmoed en zonde vóór Hij in staat is ons te vullen. Het heeft geen nut in een houding te komen van: „ik ben nog niet zoo slecht, ik ben misschien beter dan vele anderen. Ik zal mijn best doen, ik wil trachten een of ander kwaad wat minder te doen”. Dat is niet de houding, waarin wij tot Christus moeten komen. Hij wil niet ons opgelapte leven, maar Hij wil onszelf hebben; dan kan Hij in ons werken en iets groots in ons opbouwen.

De eigenaar moet de pen vullen, de pen kan het niet zelf doen. Op dezelfde wijze baat het ons niet er naar te streven om goed te zijn, om Christen te worden. Daartoe hebben wij geen kracht gekregen. Wij kunnen dat niet en moeten dat aan God overlaten.

Verder is de pen alleen van nut in de hand van den eigenaar. Die hanteert en bestuurt de pen en niet de pen den eigenaar. Er zou weinig van terecht komen als de pen een eigen wil had. Als wij een warboel in ons leven willen vermijden, dan moeten wij den Meester toestaan ons te regeeren en voor ons te kiezen. Aan Hem kunnen we alles overlaten in de verzekerdheid dat Hij weet, wát het beste voor ons is.

Men kan vulpenhouders in allerlei kleuren krijgen, maar de kleur doet weinig ter zake. Het is de inrichting, het binnenste, waar het op aankomt. Ook in geestelijke zaken is het alleen ons binnenste, waar God naar ziet. Men kan godsdienstig schijnen, naar de kerk gaan, aalmoes doen op opvallende wijze om door de menschen gezien te worden, maar in den Bijbel lezen we dat God de verborgen dingen der menschen zal oordeelen door Jezus Christus. Het komt er niet op aan of het een zwarte of een groene of bruine penhouder is. Het gaat alleen om het bin-

nenste. Het komt er ook in letterlijken zin niet op aan welke kleur, welke huidskleur, we hebben. God ziet naar ons hart.

Ook nog een kwestie is dat mijn pen soms niet wil schrijven, ofschoon ik weet dat er inkt in is, omdat ik haar pas gevuld heb. Dat kan bijv. komen door een vuiltje, dat in het nauwe kanaal is gekomen, waardoor de inkt moet toevloeien. Soms als wij vinden dat ons leven met God niet zoo is als het zou moeten zijn, als we het zouden wenschen, dienen we te onderzoeken of er niet een (in onze oogen) kleine zonde in ons leven is gekomen, die de toevloeiing van den inkt belemmert.

Ik kocht mijn vulpen niet voor den pronk, maar om er dienst van te hebben. Zoo heeft Christus ons gekocht, opdat wij Zijn naam eer en roem zouden toebrengen. En nu is de vraag: „Dienen wij Hem?” Daarbij moeten wij niet alleen denken aan het bijwonen van kerkdiensten of samenkomsten, maar ook in ons dagelijksch doen kunnen wij Hem dienen door eenvoudig een consequent Christelijk leven te leiden. Wij kunnen Hem dienen door ons gebed. Wij kunnen Hem dienen door Hem trouw te zijn en als het noodig is Hem te verdedigen. De Satan komt en tracht ons wijs te maken, dat we daarvoor veel te zwak zijn. En daarin heeft hij ook gelijk, want in eigen kracht vermogen we niets. Maar onze Heiland heeft ons die kracht beloofd en pas als de penhouder gevuld is, als de kracht van den Heiligen Geest over ons is gekomen, kunnen wij Christus' getuigen zijn.

Wanneer iemand buiten zich zelf geraakt, ziet men eerst goed, wat in hem is.

* *

Het is beter te bidden met een hart zonder woorden, dan met woorden zonder hart.

* *

Breng harmonie in-uzelf en ge brengt ze in de wereld.

* *

Laat ons beproeven, werkelijk te zijn, wat wij wenschen, dat men van ons denkt.

KINDEREN EN DE BIJBEL

DIT is de eeuw van het kind, van de jeugd! Voeding, kleding, spel, ontwikkeling, alles wat in verband staat met hun tijdelijk geluk heeft de meest volledige aandacht der ouders, onderwijzers en de regeeringen van vele landen. Toch, temidden van al dit goede, wat het hart van Godzelf moet verblijden, moeten wij helaas constateeren, dat het meest belangrijke deel van het kinderleven — de ziel en haar ontwikkeling — wordt verwaarloosd. Cijfers hebben uitgewezen, dat slechts een zeer laag percentage kinderen een Zondagsschool bezoekt.

vertegenwoordigden — in die ure van verzoeking niet Zijn bezit door het getrouw onderwijs van Maria, Zijn moeder, ten tijde, dat Hij een Kind was in het tehuis in Nazareth? Haar lied van dankzegging in Lukas 2, toont ons haar als een vrouw, die de Schriften kende.

Wanneer het lezen van den bijbel wordt nagelaten — zooals helaas zoo vaak gebeurt — beteekent dit een onberekenbaar verlies voor geest en hart en in het bijzonder van de jeugd, door het ontberen van zijn kennis, heiligheid, waarheid, eerlijkheid, eenvoud

De bijbelklasse van MALANG I.

De bijbelklasse van BANDOENG I.

Kennen zij werkelijk God?

Wat omtrent de kinderen van belijdende Christenen en heilssoldaten? Zij bezoeken de Zondagsschool en kindersamenkomsten en hooren de bijbelsche verhalen, maar worden zij werkelijk ingeleid in de waarheden van den bijbel? Kennen zij God voor zichzelf?

„Datgene, wat wij onze kinderen leeren *liefhebben* en *verlangen* is van meer belang dan de *kennis*, die wij hen *bijbrengen*”, heeft eens iemand geschreven. Liefde en waardeering voor de bijbelverhalen wordt reeds zeer jong bij kinderen gewekt, indien de ouders weten, hoe ze aantrekkelijk te vertellen. Het bevel aan Israël van den ouden tijd gegeven, kan ook toegepast worden op de ouders van heden: „Deze woorden, die Ik u heden gebiede, zullen in uw hart zijn en gij zult ze uwen kinderen inscherpen en daarvan spreken, als gij in uw huis zijt”.

Toen Jezus den verzoeker in de woestijn ontmoette en overwon in den voor Zijn leven beslissenden strijd, kwamen over Zijn lippen telkenmale de woorden der Schrift, die Hem macht gaven om den booze voorgoed het zwijgen op te leggen. Waren deze woorden — de beginselen welke zij

en oprechtheid. Wij hebben geen recht onzen kinderen dezen onschatbaren zegen te onthouden: een grondige kennis van den bijbel. Zeer wáár zeide iemand eens: „Degene, die den bijbel leest in den morgenstond van het leven, zal hem ook nog lezen als de avond daalt”.

Kortgeleden vertelde een dame over een periode in haar leven, waarin zij door onbeschrijfelijke moeilijkheden omringd was en geen vriend had tot wien zij zich om hulp kon wenden. Ze was bijna radeloos, toen plotseling, zoo

De meisjes van de bijbelklas in MAKASSAR.

De leidster, Adjudante Huibregtsen, was toen de foto genomen moest worden, door ziekte verhinderd. Adjudante Wattimena nam haar plaats zoolang in.

DE BIJBEL IN HET FRONT.

De bijbel is het boek der boeken. Zijn vijanden hebben hoog en laag naar een argument gezocht, waarmee zij zijn beweringen, zijn onderwijzing zouden kunnen weerleggen en zijn wonderen loochenen. Ongeloovige geleerden hebben de telescoop der sterrenkundige, het dieplood van den onderzoeker en den hamer van den aardkundige tegen den bijbel gericht. Maar tegenover de aanvallen van den bijtenden spot, den twijfel en de kritiek staat de bijbel onveranderd, onbewegelijk en onbewogen.

Despoten hebben tegen den bijbel hun besluiten uitgebolderd. De vlammen hebben hem aangegrepen en verbrand. Het bloed van ontelbare martelaren heeft zijn bladen bevestigd. Maar trots

alle vervolging behaalt de bijbel de overwinning en beleeft hij een steeds glansrijker opstanding uit de grafombe, die door het ongeloof en de zonde der menschen over zijn levend woord is gebouwd.

Geen macht is in staat, om in het hart van millioenen het altaar, waartoe zij hun smart, hun zonden, hun angsten brengen, af te breken en waarop zij het woord gegrift zien, dat hun de verzekering van 's Heilands liefde en vergeving schenkt.

De bijbel is overal. Men vindt hem in den mantel van den profeet, in de oliejas van den visscher, in de trui van den schaapherder en het schort van het dienstmeisje. Hij ligt op de tafel van den rechter, hij bevindt zich in den

duidelijk alsof een menschelijke stem ze tot haar had gesproken, de woorden van een psalm en een lied, dat zij als kind had geleerd, haar in den geest kwamen. Onmiddellijk kwam er een groote rust over haar en besefte ze, dat God haar deze dingen in herinnering gebracht had. Wat zou er gebeurd zijn op dat oogenblik, indien zij niet de opvoeding van een Christelijke moeder had gehad? Wellicht was dat uur voor haar een tragedie geworden.

Door de schoone bijbelverhalen komt tot de kinderen een juiste kennis van het groote Verlossingsplan Gods. Wijlen Commissioner Brengle zeide eens: „Kinderen zijn nog niet verhard in hun zonden, hun geweten is teer, hun hart open, hun geloof eenvoudig; ze zijn zeer gewillig den Heer Jezus lief te hebben. Zij leeren gemakkelijk bidden voor alles, wat hun kleine leven betreft. Geen oogen zijn zoo scherp om het licht te ontdekken, geen handen zoo bereid Zijn bevelen ten uitvoer te brengen, geen voeten zoo gewillig Zijn weg te gaan”.

Het is de heilige taak der ouders hun kinderen te leiden tot het Licht der wereld, hun voet te leiden op den weg, die door Goddelijke genade zal blijken te zijn de rechte weg, die voert tot voor den troon van God.

**

Het Leger des Heils is van de hooge waarde van bijbelonderricht aan de kinderen en rijpere jeugd diep doordrongen. Reeds vroeger gaven wij door middel van onze Strijdkreet een kijkje in het bijbelonderricht aan de allerkleinsten bij den zandbak. Hierop volgt de platenklas, waar de bijbelsche voorstelling helpt het verhaal duidelijk te maken, daarna volgt klasse-onderricht en ten slotte voor de ouderen de BIJBELKLASSE. Hiervan geven wij ditmaal enkele foto's. Ook in de Maleisch sprekende afdelingen worden deze gehouden. Tot onze spijt bereikte de foto van de Javaansche bijbelklas, verbonden aan het Ooglijders-hospitaal, ons niet tijdig voor plaatsing.

Met zorg worden de bijbellessen voorbereid en wij gelooven, dat het Woord Gods in deze jeugdige harten gelegd, rijke vrucht zal voortbrengen te Zijner tijd.

HC

DOOR DE KRACHT I

Een boodschap voor
Commissioner

ZIJT gij wel eens neerslachtig en bedrukt in uw gemoed? Luistert naar Paulus: „De God nu der hoop vervulle ulieden met alle blijdschap en vrede in het gelooven, opdat gij overvloedig moogt zijn in de hoop door de kracht des Heiligen Geestes (Rom. 15:13). Welk een aanmoediging ligt er in deze woorden! Zij klinken als een triomfkreet.

1. God Zelf is „de God der hoop.” Daar is in Hem geen somberheid, geen bedruktheid, geen knagend getob wegens teleurgestelde verwachting. Hij is een overvloeiende bron en ocea van hoop, eeuwiglijk, en Hij is onze God. Hij is onze Hoop.

2. Uit Zijn oneindige volheid vullen, maar gansch vervullen blijdschap, „alle blijdschap” — vrede.”

3. En dit niet op voorwaarde overeenkomsten, zoo zwaar en lijkt, dat wij ons deel niet kunnen brengen, maar alleen „in het gelooven”, — iets wat gedaan kan worden, zoowel door het kleine kind als de bejaarden wijsgeer, door den arme als den rijke, door den onkundige als de geleerde. En het gevolg zal wezen:

4. Overvloedige „hoop door de kracht des Heiligen Geestes”. En wat voor kracht is dat? Indien het stoelendijnsche kracht is, dan kan de kracht van een millioen Niagara's en woevende oceanen en wentelende werelden er niet mee in vergelijking komen. Het verstandelijke kracht, dan is de kracht van een Plato, een Spinoza, een Vondel, een Newton, een Edison, hier mede vergeleken, als het licht van een vuurvliege vergeleken bij de zon. Het geestelijke kracht, dan is er niet dat er mede vergeleken kan worden. Maar veronderstel, dat het die alle drie vereenigt, oneindig en eeuwig. Dit is de kracht, tintelend van liefde en ontferming, waartoe wij onze kleine harten kunnen brengen door levensgeloof; en God zal ons vervullen met vreugde en vrede en hoop, door het inkomen van den Heiligen Geest.

Gods volk is een hoopvol volk. Het hoopt op God, bij Wien geen verandering, geen verzwakking, geen verval is. In den donkersten nacht en bij den felsten storm blijven Zijn kinderen nog op Hem hopen — zij het dan soms zwakjes. Maar Hij verlangt, dat Zijn kinderen zullen zijn „overvloedig in de hoop”, zoodat zij altoos opgewekt en triumfeerend mogen wezen.

Maar hoe kan dat in een wereld zooals de onze? Wij zijn omringd door verschrikkelijke, geheimzinnige en meedoogenlooze krachten, die ons ieder oogenblik overweldigen kunnen. Het vuur kan ons verbranden, het water ons doen verdrinken, de orkaan kan ons meesleepen, vrienden kunnen ons verlaten, vijanden ons overweldigen. Er is bedruktheid, die ons overkomt tengevolge van slechte gezondheid, van armoede, van overwerken en slapeloze nachten en voortdurende zorgen, van gedwarsboomde plannen, teleurgestelde eierzucht, bedrogen liefde en lage ondankbaarheid. — De oude dag komt met zijn grijze haren, afnemende kracht, vermindering van gezicht en gehoor, wankelende schreden, kortheid van adem, algemeene zwakte en verval.

Hoe kan iemand altoos vol overvloedig in hoop wezen in een wereld? Wel, het is mogelijk de kracht des Heiligen Geestes alleen door Zijn kracht; en kracht zal het niet falen, zolang onze oogen vestigen op dingen, en gelooven.

EVANGELINE BOOTH.

OP HEILIGEN GEESTES.

zusters door wijlen
Bregle (R.)

De Heilige Geest, in ons wonende, doet ons onze blikken van het tijdelijke afwenden naar het eeuwige; van de beproeving-zelf naar Gods bedoeling met de beproeving, van de tegenwoordige smart naar de kostelijke belofte. Wanneer wij worden verzocht te beproefd, en heen en weer geslingerd door den storm, dan vernieuwt de Heilige Geest onze hoop door er ons op te wijzen, hoe Jezus voor ons mede en met ons medevoelen kan, daar Hij in allen deele werd verzocht gelijk wij, en bekwaam en wijs en gewillig om ons in onze nooden en worstelingen bij te staan. (Hebr. 29: 9-18). Hij verzekert ons, dat Jezus, in Wiens handen alle macht in den hemel en op de aarde is gelegd, onze oudste moeder is, „Die medelijden kan hebben met onze zwakheden” (Hebr. 15), en Hij moedigt ons aan in hem te rusten en niet te vreezen; dus, wanneer wij gelooven, zijn wij overvloedig in de hoop door Zijn macht.

2. Hij openbaart ons de eeuwige doeling Gods in onze moeilijkheden en beproevingen. Hoor, wat Paulus zegt: „Alle dingen werken mede ten goede dengenen, die God liefhebben”. Dit weten wij”, zegt hij. (Rom. 8: 28). Maar hoe kan dit zijn? Och, hier komt het er op aan ons geloof te oefenen. Het is „in het gelooven”, dat wij „overvloedig zijn in de hoop door de kracht des Heiligen Geestes”.

Gods wijsheid en vermogen om alle dingen ons ten goede te doen mede te werken, kunnen niet worden nagemaakt door ons verstand, maar moeten levig worden aangegrepen door ons geloof.....

Overvalt ons droefenis, wederom doet de Heilige Geest onze hoop aanmaken ze overvloedig door beloften. Deze: „Want onze lichte verdrukking, die zeer haast voorbijgaat, werkt een gansch zeer uitnemend eeuwig licht der heerlijkheid; dewijl wij niet aanmerken de dingen die men ziet, maar de dingen die men niet ziet; want de dingen die men niet ziet zijn eeuwig.” (2 Kor. 4: 17, 18). Maar zulk een belofte schijnt enkel niet, wanneer wij niet gelooven. „In hun benaauwdheden was Hij beaauwd, en de Engel Zijns aangezichts heeft hen behouden: door Zijn liefde en Zijn genade heeft Hij hen verlost; en Hij nam hen op, en Hij droeg hen de dagen van ouds.” (Jes. 63: 9). En Hij is heden nog steeds Dezelfde. Tot sommigen zegt Hij: „Ik heb u verkeurd in den smeltkroes der ellende” (Jes. 48: 10); en waar zij zich voegen naar Zijn wil en „gelooven”, daar zijn zij „overvloedig in de hoop door de macht van den Heiligen Geest”.

Wanneer lichaamszwakte ons overvalt, dan bemoedigt Hij ons met versterkingen als deze: „Hoewel ook de zwakke mensch verdorven wordt, wordt nochtans de inwendige vernieuwd van dag tot dag”. (2 Kor. 4: 16).

Wanneer de ouderdom ons ongerukt besluit, dan heeft Hij beloofd ons onze behoeften te zullen tegemoeten, opdat onze hoop niet versage. Lister naar David, als hij bidt: „Versterp mij niet in den tijd des ouderdoms; verlaat mij niet, o God! totdat aan dit geslacht verkondige: „Uwen naam (Uwe kracht), en allen nakingen Uwe macht”. (Ps. 71: 9, 18). Zijn voorbeelden van de beloften, waarvan de Bijbel vol is en die de oneindige liefde en wijsheid aldus geschikt en toebereid, dat zij ons vermoeten komen op ieder punt van

MOBIELE CANTINES.

De Mobiele Cantines, die overal waar de troepen zich bevinden, een prachtig werk verrichten, hebben groote vermaardheid gekregen in Engeland, zoowel als in andere deelen van het Britsche rijk, waar ze aange troffen worden. De afbeelding op deze pagina geeft een beeld van een dezer „Red Shield” wagens, in actie. Zoodra bekend wordt, waar de hevigste bombardementen zijn, spoedt de Heilsofficier er zich heen met een goed voorzien wagen. Dikwijls zijn ze de eersten, die arriveeren om hulp en verkwikking te bieden, zoowel aan de slachtoffers als aan hen, die de branden blussen en het reddingswerk doen. Zij wagen zich in de meest gevaarlijke plaatsen, doch hun arbeid wordt ten hoogste gewaardeerd en ze

De Mobiele Cantine van het Leger des Heils, een der z.g. „Red Shield”-wagens, bezoekt een gebombardeerde wijk. Terwijl de mannen hun kop warme thee drinken, speelt een hunner (links) een opwekkende wijs op zijn viool, dat de goede stemming onder de mannen, die straks aan het opruimingswerk zullen deelnemen, ongetwijfeld verhoogt. Ruim 200 van deze Mobiele Cantines zijn dagelijks in gebruik, terwijl eveneens een 200-tal Veldkeukens in gebruik zijn.

Vervolg Pinkster-artikel.

twijfel, vrees en nood, zoodat wij, daarin geloovende, een standvastige en blijde hoop mogen hebben in God. Hij heeft Zich verbonden ons te helpen. Hij zegt: „Vrees niet, want Ik ben uw God; Ik sterk u, ook help Ik u, ook ondersteun Ik u met de rechterhand Mijner gerechtigheid”. (Jes. 41: 10).

Toen alle Gods baren en golven over David schenen heen te gaan, en zijn ziel zich nederboog in hem, riep hij tot driemaal toe uit: „Wat buigt gij u neder, o mijne ziel, en zijt onrustig in mij? hoop op God, want ik zal Hem nog loven voor de verlossingen Zijns aangezichts”. (Ps. 42: 6). En Jeremia, gedenkende den alsem en de gal, en de diepe modder van den kuil, waarin ze hem geworpen hadden, en waaraan hij ternauwernood ontkomen was, zeide: „Het is goed dat men hope, en stille zij op het heil des Heeren”. (Klaagl. 3: 26).

Wanneer de Heilige Geest gekomen is, brengt Hij deze kostelijke beloften in herinnering, en maakt ze tot levende woorden; en indien wij slechts gelooven, zal de geheele hemel onzer ziel worden verhelderd door overvloedige hope. Het is alleen door onwetendheid omtrent Gods beloften, of door zwak en wankelbaar geloof, dat de hoop wordt verduisterd. O, dat we toch mochten letten op de stille, zachte stem van den Trooster, en gelooven, standvastig en blijde!

Geen rustpunt, Heiland, vindt 't

[gemoed,
Dan Uw gerechtigheid en bloed;
Elke aardsche steun zinkt weg, valt
[neer,
Maar 'k mag vertrouwen op U, Heer!
Der eeuwen Rots biedt veil'gen stand,
Elke and're grond — verzinkend zand.

GREPEN HIER EN DAAR

UIT HET OORLOGSWERK VAN HET LEGER DES HEILS.

doen veel toe aan den prachtige geest, die onder de menschen bewaard blijft.

Kortgeleden is men ook begonnen met soortgelijke cantines in de treinen, die de troepen vervoeren van Londen naar Schotland. Groote restauratie-wagens zijn door het Gouvernement daartoe aangehaakt en een eenvoudige, degelijke, warme maaltijd en warme drank doen wonderen onder de jongens. De Leger des Heilsofficieren hebben de vermaardheid, dat er nog nimmer een druppel „rum” in was — en toch goed werk doen.

voeden, naakten te kleeden en ook met een woord van liefde en bemoediging te troosten, waar het hart verscheurd wordt door verlies en rouw. Onder deze scharen bevinden zich menschen van vele nationaliteiten.

DE ZIEKENHUIZEN.

Hospitaalwerk. Uit den aard der zaak is in deze richting veel te doen. Vooral ook de Moeders-Hospitalen hebben een overbelasting. Vele moeders, die hun kleine verwachten, zijn uit huis en hof verdreven, velen dakloos. Na een luchtaanval trekken onze „zusters” erop uit, om hun gevallen op te zoeken. Een onzer bladen vertelt van een jong meisje, dat geheel uitgeput op straat werd gevonden. Op de vraag waarom zij niet eerder bij het Leger was gekomen, vertelde zij zich te schamen, omdat ze zoo vuil was. Wekenlang had ze in schuilkelders gewoond, zonder van kleeren te kunnen verwisselen. Ze had geen tehuis meer; wat eens haar huisje was, was door een bom getroffen en vernield. Ze was gehuwd, doch haar man diende in het leger buitenslands. Als een stom dier had ze gezworven rondom het puin van wat eens haar huisje was, totdat ze van uitputting neerviel. Hulp had ze niet willen en durven aanvragen. Nu namen de zusters haar mee, schoone kleeding werd haar aangetrokken, tusschen schoone, koele lakens werd ze gelegd. Den ganschen volgenden dag sliep ze..... en na enkele dagen hoopten de zusters haar heur eerstgeborene in de armen te kunnen leggen.

Het groote Moeders-Hospitaal van het Leger des Heils te Clapton is reeds verscheidene malen getroffen, desniettemin gaat het werk door. Er heeft zich een vrijwilligers-corps gevormd van mannen, die 's avonds de patiënten naar de schuilkelders vervoeren en ze 's morgens terugbrengen, terwijl ze de nachtwacht houden voor eventuele branden, etc. Onder hen zijn o.m. professoren, predikanten, medische studenten e.a.

„COVIM”-werk. Van over de gansche wereld ontvangt mevrouw Generaal Carpenter kisten met wollen

Ook buiten Engeland in landen en havens, waar troepentransporten arriveeren is de heilssoldaat op zijn post. Op deze wijze is het oor ook dikwijls gewillig te luisteren naar de boodschap van het Evangelie, die op andere tijden in de stilte van den avond gebracht wordt en menigeen bemoedigt, voor de plaats in de frontlinie moet worden ingenomen.

Een kijkje in een der schuilkelders van het Leger des Heils „Moeders-Hospitaal” te Clapton, Londen. Gelukkig hebben de kleintjes nog geen besef van het gevaar, dat hun dag en nacht bedreigt.

SLUM-WERK.

De Slum-officiëren. Deze officieren hebben vooral in Londen een zeer omvangrijke en moeilijke taak in de getroffen armen-wijken en vooral in de schuilkelders, waar duizenden daklozen zijn ondergebracht. Hongerig en verwaarloosd zoeken ze er een toevlucht, doch door de prachtige hulp van Gouvernement en vrienden slagen de zusters er in, de hungerigen te

goedert, die door heilsofficieren verzameld zijn, op Gezinsbonden vervaardigd, en duizenden mannen van land, zee- en luchtmacht zijn er dankbaar voor.

Dit is slechts een povere kijk op wat er gedaan wordt, toch geeft het eenig beeld, van wat het Leger des Heils als een leger-van-barmhartigheid tracht te doen om den oorlogsnood te lenigen.

**Draagt elkanders lasten
en vervult alzo de wet van Christus.**

Onvermoeid trekt de Terr. Kommandant erop uit, niet slechts om zijn troepen te beoedigen, doch ook belangstelling voor den Legerarbeid op te wekken en daardoor achter de schermen een zeer belangrijk werk te doen. Deze maand waren het twee kleine plaatsen, die bezocht werden n.l. **Soekaboemi** en **Soemedang**. In eerstgenoemde plaats werd een lezing over het „Leger des Heils in oorlogstijd” gehouden in de recreatiezaal van de kinder-vacantie-kolonie en werd de Kolonel ingeleid door ds. F. J. Jens, die onzen leider eenige hartelijke welkomwoorden toevoegde. Met groote aandacht werd al het gesprokene gevolgd en het op de film in beeld gebrachte Legerwerk verwierf aller instemming en sympathie.

In **Soemedang** was een soortelijke avond georganiseerd in het dagverblijf der militairen, die in groeten getale waren opgekomen. Ook enkele dames van onder-officieren gaven van haar belangstelling blijk. Er was een prettige sfeer en het geestelijk lied op een vaderlandsche wijs werd hartelijk meegezongen. Allereerst werd hier een beeld gegeven van den arbeid in Ned.-Indië, waarop na onderbreking voor het vertoonen der films, een kijkje in het Leger des Heils-oorlogswerk volgde, dat, gezien het militaire publiek, bijzondere belangstelling had. Drie officieren, die den Kolonel vergezelden zongen gezamenlijk het bekende „Grijp toch de kansen, door God u gegeven”, daarmee een ernstige gedachte achterlatend in hart en geest van de aanwezigen. De commandant der genietroepen, kapitein ingenieur Van Veen, was dien avond mede aanwezig. Het was een goede avond.

Altaardienst in Bandoeng I.

Deze dienst werd ook dit jaar geleid door den Kolonel en had de belangstelling van vele heilssoldaten en Legervrienden. Het was voor de aanwezigen een groote vreugde ook (zie vervolg kolom 4)

DE TERRITORIAAL KOMMANDANT OP HET STRIJDPAAD. INSTALLATIE VAN ADJUDANT EN MEVR. GLADPOOTJES ALS D.O.'S VOOR HET OOST-JAVA-DISTRICT.

Bovengenoemde gebeurtenis vond plaats in de groote zaal van het Loge-gebouw te Soerabaja, die geheel gevuld was. Behalve de heilssoldaten en officieren van Soerabaja zelf, was ook een groot aantal Malangers per autobus gekomen, om deze bijzondere samenkomst mee te maken. Met een jubellied werd begonnen en de drang om God te loven uitte zich in bezielde zang, die een stempel van hartelijkheid en warmte zette op dezen avond. Het zangkoor van korps I bracht op gloedvolle wijze het lied de „Kampvechters” ten gehoor, waarop Kolonel Beekhuis het woord nam. Na een hartelijk welkom tot de aanwezigen en met name aan ds. Hildering, die de zending in Oost-Java en den Bond van Evangelisatie vertegenwoordigde, memoreerde onze leider met groote dankbaarheid hetgeen de laatste 2 jaren in het Oost-Java-district tot stand was gekomen, onder de bekwame leiding van de Majors Palstra. Aan de hand van een woord uit den Bijbel droeg de Kolonel het „Herderschap” nu over aan de Adjudants Gladpootjes, hun vooral op het hart drukkend de kudde te weiden en het brood des Levens van Gods liefde te brengen. Tenslotte wees de Kolonel nog op de noodzakelijkheid zelf in alles een voorbeeld te moeten zijn, bij al wat deze nieuwe taak zou meebrengen en zelf immer den Oppersten Herder getrouw te volgen en te zoeken voor allen nood.

Het zangkoor van het William Booth-ziekenhuis zorgde voor een mooi lied ter afwisseling. Ds. Hildering was daarna de eerste spreker. Hij memoreerde de onderdrukking

ook van het Leger des Heils in het bezette moederland, er aan toevoegend: „Dat is toch wel een groote eer, want dat is 't beste bewijs, dat het zijn principes hoog houdt en smaadheid draagt om Christus' wil.” Met nog een woord van waardeering voor den arbeid van de Majors Palstra, verwelkomde ds. Hildering daarop de nieuwe Districts-officieren. Ditzelfde deden hierop enkele plaatselijke officieren van Soerabaja I, II en III, alsook Kapiteine Reyerse namens de Malangsche korpsen.

Natuurlijk kregen de Adjudants nu zelf de gelegenheid zich tot de aanwezigen te richten. Mevrouw Gladpootjes dankte voor het hartelijk welkom hun gegeven en voegde tenslotte aan haar woord deze verzekering toe: „Hoewel mij klein gevoelend bij het groote werk, dat ons wacht, zal ik niet vreezen, want ik ken de Bron en God is getrouw”.

De Adjudant sprak eerst in het Hollandsch daarna in het Maleisch de schare toe. Zich bewust zijnde van de groote verantwoordelijkheid, welke hem op de schouders werd gelegd en den Kommandant dankend voor het in hem gestelde vertrouwen, gaf hij daarna zijn groot verlangen te kennen een zegen te zijn voor allen.

Hierop volgde na een kort slotwoord van den Kommandant het plechtige moment, dat den nieuwen districts-officieren, geknield onder de Legervlag de zegenbede werd toegezongen, waarna deze mooie samenkomst met dankgebed werd gesloten.

Kapitein W.

(vervolg van kolom 1.)

mevrouw Beekhuis in deze samenkomst te zien; haar eerste bezoek na maanden van afwezigheid door ziekte. De Hoofdkwartier-zangbrigade, die haar medewerking verleende, zong „'t Is weinig wat ik geven kan, maar neem mijn alles, Heer!” en dit was de grondtoon van de samenkomst. Offers werden gebracht, doch met het volle besef, dat men nooit en nimmer zou kunnen vergoeden al het goede, dat God geschonken had. Met aandacht werd naar Gods Woord geluisterd, dat door den Kolonel geïllustreerd werd met het verhaal van een jong vrouwelijk heilsofficier in Londen, die haar leven liet tijdens een bom-aanval, een slachtoffer van haar toewijding aan den dienst van God en de getroffen in de Londensche achterbuurt.

MOEDERSDAG-HERDENKING IN SOEKAMISKIN.

Een buitengewoon groote schare mannen vulde het kerkgebouw in de strafgevangenis Soekamiskin op Zondagavond 11 Mei. Het was „Moedersdag” en Kolonel Beekhuis was de leider van de bijzondere samenkomst in verband daarmee. Tevens werd Majoor Palstra welkom geheeten daar zijn arbeid als Maatschappelijk Secretaris ook het leiden der samenkomsten aan deze plaats meebrengt. Indrukwekkend klonk het oude Zondagsschoolvers „Er ruischt langs de wolken”, waarna Adjudant Young in ernstig gebed voorging. Het mannen-koor van officieren zong een speciaal „Moedersdaglied”, waarvan zichtbaar genoten werd. Majoor Palstra bracht in zijn toespraak de moederliefde naar voren als een afschaduwing van de liefde Gods. Kolonel Beekhuis nam als uitgangspunt voor zijn ernstig woord: „Mijn zoon, hoor de tucht uws vaders en verlaat de leer uwer moeder niet”. Velen werden in gedachten terug gevoerd naar het verleden, teere snaren werden aangeroerd. Te zamen werd tot slot het „Onze Vader” gebeden. Bij den uitgang ontving elk der gedetineerden een kaartje met enkele bloemen. D.

BANJOEWANGI.

Na een verblijf van anderhalf jaar ontving de eerste B.O. van dit verafgelegen korps vaarwelorders en in dezelfde bijeenkomst, waarin zij afscheid nam, werd haar opvolgster Kapiteine Kreikamp verwelkomd.

Het was een mooie avond. De zaal was tjokvol met heilssoldaten en vrienden, de harten waren warm en de sympathie vooral voor de vertrekkende B.O. was voelbaar. De leiding berustte bij broeder Schalk.

Allereerst werd de nieuwe Kapiteine welkom geheeten. Kapiteine Scherpenisse dirigeerde voor 't laatst haar kinderkoor om het een welkomstlied voor haar opvolgster te laten zingen. Een Javaansche en Chineesche zuster kregen daarop gelegenheid een woord te spreken. Kapiteine Kreikamp getuigde van haar vertrouwen in God voor de toekomst; Hij, Die deze verandering toeliet, zou zeker ook voorzien en Zijn zegen niet onthouden.

Het laatste gedeelte van den avond behoorde nog aan Kapiteine Scherpenisse. Veel liefde en sympathie heeft zij gegeven en veel mocht ze dien avond terug ontvangen door het zien van de vruchten, die God op haar arbeid geschonken had. De leider der samenkomst zelf, alsook Luitenant Tan en een der makkers vertolkten de gevoelens van alle aanwezigen. Ontroerd dankte de Kapiteine daarop zelf voor al wat ze dien avond en in die anderhalf jaar had mogen ontvangen.

We gelooven, dat God dezen avond heeft willen gebruiken tot zegen voor vele zielen. A. Th. S.

MANADO I.

Woensdag 7 Mei werd Kapiteine Scherpenisse verwelkomd in haar nieuwe aanstelling. Vele bloemen door makkers en vrienden gezonden getuigden van de blijdschap over haar komst. Den volgende avond had het welkom plaats in de Legerzaal, waartoe een groote schare was opgekomen. De D.O. Brigadier Brandt sprak namens mevrouw en de Divisie een „hartelijk welkom” uit en bracht het Bijbelwoord. Hierop kregen verschillende plaatselijke officieren gelegenheid hun gevoelens te uiten, terwijl Kapitein Nelwan de officieren der Minahassa vertegenwoordigde. Er was veel zang, wat de bijeenkomst mede tot een zeer opgewekte maakte. Met vreugde over het goede Maleisch, doch bovenal over de goede boodschap werd de Kapiteine zelf aangehoord; de verwachtingen vooral voor het jeugdwerk in Manado zijn groot! De Minahassa voor Christus is ons doel! B.

VEREENIGD ONDER DE LEGERVLAG

HUWELIJSINZEGENING DOOR DEN CHEF-SECRETARIS te BATAVIA en SEMARANG.

BATAVIA I.

P. V.-leider Prins en zuster Frantzen

Nadat des morgens het burgerlijk huwelijk plaatshad, vond des avonds in de zaal van Batavia I door den Chef-Secretaris de plechtige inzegening plaats onder de Legervlag. Behalve de officieren van Batavia en enkele makkers uit Bandoeng, was de zaal geheel gevuld met heilssoldaten, padvindders en belangstellenden van onze stad.

Precies om 7 uur werd het bruidspaar binnengeleid door Lt.-Kolonel en mevrouw Lebbink, terwijl de padvindders-troepen een eerepoort vormden en het „groot saluut” brachten. De bloemen, door vele vrienden gezonden, gaven de zaal een feestelijk aanzien. Met zang en gebed werd begonnen, waarna de leider der bijeenkomst Psalm 118 voorlas en een oogenblik stilstond bij het woord: „Dit is de dag, dien de Heere gemaakt heeft, laat ons op denzelfden ons verheugen en verblijd zijn.” De Huwelijksbeloften werden nu aan het bruidspaar voorgelezen, waarna tot de inzegening werd overgegaan. Onder de Legervlag ontvingen onze makkers den zegen en werd hun verbond met elkander voor Gods aangezicht gesloten. De padvindders zongen hun leider de zegenbede toe, gevolgd door een korte toespraak van Hoppie Hilgersom, die in een paar welgekozen woorden de gevoelens der jongelui vertolkte.

Verscheidene sprekers brachten hun gelukwensen uit en Kapitein v. d. Veen als B.O. van het korps, overhandigde hun Vaders Boek met een toepasselijk tekstwoord.

Allereerst was het de bruid — hartelijk verwelkomd — die een woord van persoonlijk getuigenis sprak, gevolgd door den bruidegom, die gewaagde van Gods liefde en leiding in zijn leven, tevens dankend voor de belangstelling bij zijn huwelijk ondervonden. Het was een goede avond en veel zegen kwam tot het hart van allen, die deze plechtigheid bijwoonden.

J.L.S.M.

SEMARANG.

Kapitein J. Poot en Kapiteine P. Riemersma.

15 Mei, de dag waarop bovengenoemde makkers in den echt verbonden werden, is voor hen een onvergetelijke dag geworden. Reeds vroeg had een aantal makkers en vrienden zich vereenigd te Oengan, laatste aanstelling van de bruid, om de voltrekking van het Burgerlijk huwelijk te Salatiga bij te wonen. Na terugkeer werd het bruidspaar opgewacht in de groote hal van het Meisjes-huis, waar de Chef-Secretaris en mevrouw Lebbink intusschen gearriveerd waren. Bij het binnenkomen werd de Zegenbede hun toegezongen, waarop de Kolonel het woord tot hen richtte, wat door den bruidegom beantwoord werd. Aan den feestmaaltijd werden door verschillende vrienden hartelijke woorden gesproken en goede wenschen geuit, terwijl het bruidspaar zelve ook gelegenheid kreeg uit de volheid van het hart te spreken.

De Huwelijks-inzegening op Leger des Heils-wijze vond des avonds plaats in de Loge. Precies 7 uur werden de Kapiteins binnengeleid door Lt.-Kolonel en mevr. Lebbink en werd de dienst begonnen met het mooie lied: „Mijn Herder is de Heer, Hij zorgt”. Adjudante Brouwer droeg onze makkers op aan God in het gebed. Daarna luisterden wij naar een lied, dat door de meisjes van het Oengan-huis onder leiding van Adj. Mensinga werd gezongen. Naar aanleiding van Psalm 27 sprak hierop de Kolonel het bruidspaar toe, waarna tot de inzegening werd overgegaan. Nadat de gebruikelijke vragen en antwoorden gewisseld waren, was het mevrouw Lebbink, die de jonggehuwden aan God opdrong en Zijn zegen over hen afsmeekte, terwijl hun wederom de Zegenbede werd toegezongen.

Nu volgde een reeks van sprekers en spreeksters, o.a. de Majors Berge, Kyle en Van Oudheusden; Majoor Lorier overhandigde hun den bijbel. Ook Brigadier Loois sprak tot onze makkers en heette hen welkom als aanwinst voor zijn divisie (ze zullen nu samen het bevel over Tegal op zich nemen).

Mevrouw Lebbink herdacht de ouders van het bruidspaar, die niets wisten van dezen vreugdevollen dag van hun kinderen. Spreekster uitte de hoop, die zeker door allen gedeeld werd, dat spoedig de tijd aanbreke, dat ze in deze vreugde kunnen deelen.

Natuurlijk werd met bijzondere aandacht geluisterd naar het getuigenis van bruid en bruidegom. Beiden spraken hun dank uit aan God en allen, die dezen dag voor hen hadden gemaakt tot den meest vreugdevollen in hun leven. Hun motto is: „God eerst” en zekerlijk zal, indien ze dit betrachten, hun levensreis veilig zijn. God zegene het jonge paar in Tegal!

M. A. L.

VAARWEL EN WELKOM.

In een „laatste berichtje” maakten wij in ons vorig nummer reeds melding van het welkom der **Brigadiers Brandt** in de Minahassa. Met opgewektheid zijn deze D.O.'s in hun oude arbeidsveld ingehaald. Het zangkoor, de I.T.B.-ers, de Gezinsbond, de kinderen van de Zondagsschool, kortom allen betuigden op de een of andere wijze hun vreugde en spraken de verwachting uit voor tijden van zegen. Ook de Brigadiers zelf deden dit. De Adjudants Gladpootjes, die de bijeenkomst leidden spraken over hun ervaringen van de laatste anderhalf jaar, die zij daar mochten werken. God blijft Ditzelfde en Hij zal ook voor Zijn werk in de Minahassa verder zorgen. Moge de komst van de Brigadiers Brandt daartoe medewerken!

Majoor Palm, die de laatste drie jaren in PALOE werkzaam was, ontving vaarwelorders. Door haar arbeid en getuigenis was zij bij allen een goede bekende, vandaar dat de kerk, waar de afscheidssamenkomst gehouden werd, geheel vol was met vrienden om haar nog voor het laatst te groeten. Brigadier Woodward sprak eenige zeer hartelijke woorden van waardeering voor het werk van de Majoor, welke onderstreept werden door Adjudante Tarima, die al die jaren de Majoor had geassisteerd en haar nu zal opvolgen.

De zangbrigade zong een lied, speciaal voor de gelegenheid gemaakt, waarna de Majoor persoonlijk haar makkers toesprak en haar dank aan God uitte voor al Zijn zegen en hulp. In deze bijeenkomst namen ook vier kadetten en een Jong-soldaat afscheid om naar Bandoeng te reizen. Onder de Legervlag werden allen aan Gods hoede toevertrouwd. Het bijbelwoord den vertrekkenden meegegeven, was goede „reiskost”. God zegene onze makkers!

OFFICIEELE MEDEDELINGEN

TERRITORIAAL HOOFDKWARTIER.

Benoemd tot lid der Orde
LANGDURIGE TROUWE DIENST:
Majoor N. Digby.

GEHULD:

Kapitein J. Poot, op 8 Januari 1934 vanuit Vlaardingen in opleiding gekomen, met
Kapitein P. Riemersma, op 12 September 1932 vanuit Den Haag I in opleiding gekomen, te Semarang, op 15 Mei 1941.

Kapitein J. van Erven, op 26 Augustus 1935 vanuit Kampen in opleiding gekomen, met
Kapitein M. C. E. Bos, op 8 Januari 1934 vanuit Vlissingen in opleiding gekomen, te Batavia, op 21 Mei 1941.

BEVORDERINGEN.

Tot Luitenant: Kdt.-Luitenant A. Neyland.

AANSTELLINGEN.

Majoor I. Andersson naar Boegangan Bedelaars-Kolonie.
Majoor M. C. Lehmann naar Soerabaja II en V.
Adjutant M. M. Koch naar Kasijan Bedelaars-Kolonie.
Kapitein M. H. Scherpenisse naar Menado I.
Kapitein C. A. Sumampouw naar Toempan.
Luitenant D. D. Lasut naar Werot.
Luitenant M. Moendoeng naar Menado I.
Luitenant A. Neyland naar Sonder.
Luitenant R. Senggetang naar Tompasso.
Kdt.-Luitenant M. Adji naar Pelantoengan.
Kdt.-Luitenant M. Piring naar Pinaras.
Kdt.-Luitenant P. Simangoensoeng naar Kakas.

A. C. BEEKHUIS
Terr. Kommandant.

Bandoeng, 19 Mei 1941.

KOMENDE GEBEURTENISSEN.

De Terr. Kommandant.

1 Juni Soerabaia v.m., vereenigd: n.m. Malang I; 2 — Landdag Nieuwe Mendit, bij Malang.

De Chef-Secretaris en mevr. Lebbink.

1 Juni Batavia II; 8 — Soekaboemi; 15 — Bandoeng, PMY-radio-uitzending; 17 — Bandoeng K.S., Geestelijke Dag; 22 — Bandoeng I.

Brigadier Brandt.

1 Juni Manado I; 2 — Manado II; 7 — Pinaras; 8 — Ramboenan v.m., Sonder n.m.; 9 — Tompasso; 10 — Toempan; 11 — Amoerang; 12 — Tenga en Pakoederoe; 13 — Bojong Pante; 15 — Manado I v.m., Manado II n.m.; 21 — Papakelan; 22 — Tondano; 23 — Remboken; 24 — Kakas; 25 — Langoan.

Brigadier Hiorth.

1 Juni Bandoeng I; 8 — Cheribon; 11 — Bandoeng II; 15 — Batavia II; 22 — Bandoeng II; 26 — Bandoeng I;

Brigadier Loois.

8 Juni Semarang I; 11 — Kaliwoengoe; 15 — Poerwonegoro; 16 — Saporan; 22 — Ambarawa; 25 — Magelang I; 26 — Magelang II; 29 — Bendosari.

Majoor Palstra.

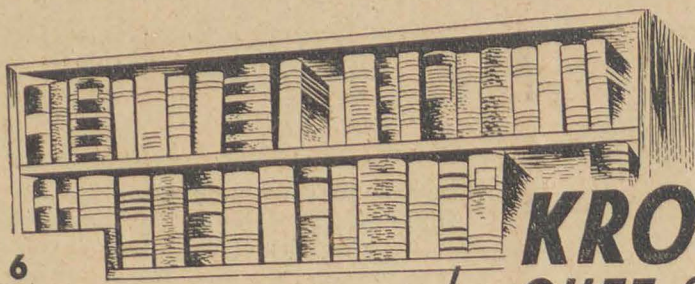
9 Juni Djokja, Mil. teh.; 10-11 — Semaroen; 12 — Soerabaia, Mil. teh.; 13 — Kasijan; 14 — Djember; 15-16 — Malang, Mil. teh.

Adjudante Brouwer.

1-2 Juni Bawen, K.K. kamp; 5 — Batavia II.

Adjutant Gladpootjes.

1-2 Juni Soerabaja en Malang, met den T.C.; 4 — Conf. Bond van Evangelisatie; 7-8 — Soerabaia IV; 9 — Soerabaia V; 11 — Soerabaia, Loge; 14-15 — Soerabaia I; 19 — Malang II; 20 — Blitar; 21-22 — Soerabaia II; 26 — Malang I, met P.V. troepen; 28-29 — Soerabaia III.

KRONIEKEN van den CHEF-SECRETARIS

10 Mei. Onze gedachten zijn teruggegaan naar het goede „oude land” en hebben verwijld bij de gevallen, die voor het vaderland hun leven gelaten hebben, bij degenen, die in rouw en ellende gedompeld zijn, bij onze geëerbiedigde Koningin, die in deze moeilijke tijden ons allen een lichtend voorbeeld is.

Moge God ons kracht en genade schenken om de overwinning van Hem te verwachten, de herrijzenis van ons oude Nederland.

Ter herdenking van den 10en Mei werd de Avond van Gebed en Verootmoediging te Bandoeng op initiatief van het Leger des Heils door al de Protestantsche Kerken, Zendingen- en Evangelisatie-corporaties vereenigd, gehouden in de schouwburgzaal van de Sociëteit Concordia. Deze liturgische dienst bracht veel zegen, waarvoor wij God danken.

I.H.Q. Telegrafisch ontvingen wij van Generaal Carpenter bericht, dat bij den jongsten grooten lucht-aanval op Londen het Internationaal Hoofdkwartier, bij de Heilssoldaten over de geheele wereld bekend onder de letters I.H.Q. of Queen Victoria Street 101, alsmede het Nationaal Hoofdkwartier, totaal verwoest zijn. In 1881 werd „no. 101” door den Stichter, Generaal William Booth, betrokken en de kantoren werden in de loopende jaren ondergebracht in 97 tot 109 en 122 en 124.

Wij zullen elkander toeroepen tot ons aller bemoediging in deze dagen van beproeving en strijd: „Zeg den kinderen Israëls, dat zij voorttrekken”.

Commissioner W. Elwin Oliphant. Oud-Kommandant van het Leger des Heils in Nederland van 1891—1896, voor ons Nederlanders meer bekend door zijn huwelijk met Celestine Schoch, is „bevorderd tot heerlijkheid” in Ospedaletti — Noord-Italië, waar hij zijn laatste levensjaren doorbracht. Beiden hebben met veel zegen in Nederland gearbeitet en het was onder zijn leiderschap, dat de eerste Heilsofficieren naar Ned.-Indië

werden uitgezonden. Ons hartelijk medeleven gaat uit naar Mevrouw Oliphant-Schoch. Laat ons haar gedanken in onze gebeden.

De Territoriaal Kommandant is, terwijl ik deze „Kronieken” schrijf, aan Sumatra's Oostkust, waar een druk programma afgewerkt moet worden, Officiers- en openbare bijeenkomsten in Medan, Belawan, Kaban Djahe en Siantar, terwijl op de Leprozen-Kolonie Poeloe si Tjanang de vierde nieuwe slaapzaal geopend zal worden, die de laatste twaalf maanden tot voltooiing gekomen zijn.

Behalve lezingen in Soekaboemi en Soemedang en samenkomsten, waarvoor wij naar de rapporten verwijzen, leidde de Kommandant den eersten geestelijken dag in dezen cursus met de kadetten.

Het was een vreugde voor de kadetten, alsmede voor de officieren en makkers mevrouw Kolonel Beekhuis te begroeten, die in staat was den Kommandant te vergezellen. Wij danken God voor dien vooruitgang in haar gezondheid!

De Kommandant en schrijver dezer vertegenwoordigden het Leger des Heils bij de ontvangst ten Paleis Rijswijk ter eere van Zijne Excellentie Ch. I. J. M. Welter, Minister van Koloniën en Zijne Excellentie Mr. E. N. van Kleffens, Minister van Buitenlandsche Zaken en mevrouw van Kleffens.

Beide Excellenties spraken eenige waardeerende woorden over den arbeid van het Leger des Heils.

De Zelfverloochenings-Aanvraag is flink ter hand genomen door onze makkers en officieren. Een aantal posten, als Blitar, Banjoewangi, Soerabaia II, Soerabaia III, Soerabaia V, Madioen, Ngawi, Pekalongan, Poerworedjo, Semarang I, Batavia II, Soerabaia Ziekenhuis, Ooglijders Hospitaal, Padang Ziekenhuis, Bandoeng Beatrix Kliniek, Militair Tehuis Soerabaia en Kasijan bereikten hun doelwit, waarmede wij onze makkers van harte geluk wenschen. Berichten kwamen binnen van zeer gezegende Altaardiensten.

malen werd hij bij bijzondere gelegenheden gezien op een Leger des Heils-platform en zijn sympathie en medeleven met onzen arbeid, was immer een waardevol bezit. Ook in zijn vurigen strijd tegen het alcoholisme stond hij vlak bij het Leger. Zeker zal deze krachtige figuur zeer gemist worden in ons vaderland.

**

LAATSTE BERICHT.

In goeden welstand en na een voorspoedige reis was de Terr. Kommandant op 20 Mei weer in zijn kantoor terug van zijn bezoek aan Sumatra's Oostkust.

Behalve de D. O.'s, Brigadier en mevrouw Meyer, met hun officieren, ontmoette de Kolonel op deze reis ook Majoor en mevrouw Uylings van Koendoer en Lt.-Kolonel Lord, die in bevel is van het Legerwerk in de „Malay States”.

Omtrent het volle programma door onzen leider afgewerkt in die enkele dagen op Sumatra, hopen wij in een volgend nummer iets meer te zeggen. Wij volstaan thans met een globaal overzicht. Het voornaamste gebeurde was de opening van de 4de nieuwe patiëntenzaal op Poeloe si Tjanang, onze leprakolonie voor 500 patiënten. De plechtigheid geschiedde door mevrouw N. V. Bruggeman-Biegan, echtgenote van den resident, in tegenwoordigheid van verschillende autoriteiten en doktoren, waarvan wij voorloopig noemen: de ass. resident, de controleur en dokter Fernandus, terwijl velen die sympathie voor den Legerarbeid gevoelen mede aanwezig waren. Het was een treffende plechtigheid, die door allen zeer gewaardeerd werd.

Verder leidde de Terr. Kommandant bijeenkomsten in alle posten aan de Oostkust en in Siantar en Medan mochten onze makkers de vreugde smaken zielen tot den Heer te zien komen.

Een volgend maal nog wat meer bijzonderheden en een foto van de nieuwe zaal!

Bezoeken op H.K. Het was ons een vreugde de verschillende van onze officieren op Hoofdkwartier te ontmoeten.

Brigadier Martha Kruschwitz, die van kollekte-tournee in Bandjermasin, Balikpapan en Samarinda terug kwam, alsmede Kapitein van Erven, die van Zuid-Sumatra terugkeerde. Beide makkers hebben op hunne reizen zeer veel vriendelijkheid mogen ondervinden en hebben vele interessante ervaringen opgedaan. Wij danken deze officieren voor hun arbeid, alsmede de vele vrienden, die ons dit jaar weer geholpen hebben met hun gaven als anderszins.

Ook Adjutant en mevr. Juutilainen, die ruim 7 jaren in Midden-Celebes hebben gearbeitet, mochten wij in Bandoeng verwelkomen.

De Adjutants hopen binnenkort met Europeesch verlof naar hun vaderland, Finland, te kunnen doorreizen.

Majoor Lehmann kwam terug van een bezoek aan de korpsen in de West- en Midden-Java-Divisie. Velen werden met het Evangelie bereikt, zielen kwamen tot verlossing en onze officieren werden aangemoedigd.

Majoor Digby. Onze hartelijke gelukwenschen aan Majoor Digby bij haar toelating tot de Orde van Langdurigen en Getrouwen Dienst. Moge de Heer de Majoor nog vele jaren sparen tot nuttigen en zegenrijken dienst in het medisch werk van het Leger des Heils.

De Kommandant zegende het huwelijk in van de Kapiteins van Erven en Bos te Batavia, de Chef-Secretaris van Br. Prins en Zr. Frantzen te Batavia en van de Kapiteins Poot en Riemersma te Semarang.

Veel belangstelling werd door onze makkers ondervonden. De Heer zegene hen allen!

Op 6 Juni zal in het Kinderhuis te Bandoeng een bazaar gehouden worden, die geopend zal worden door mevrouw Berenschot-de Boer, de echtgenote van Zijne Excellentie den Legercommandant.

Z. K. H. PRINS BERNHARD.

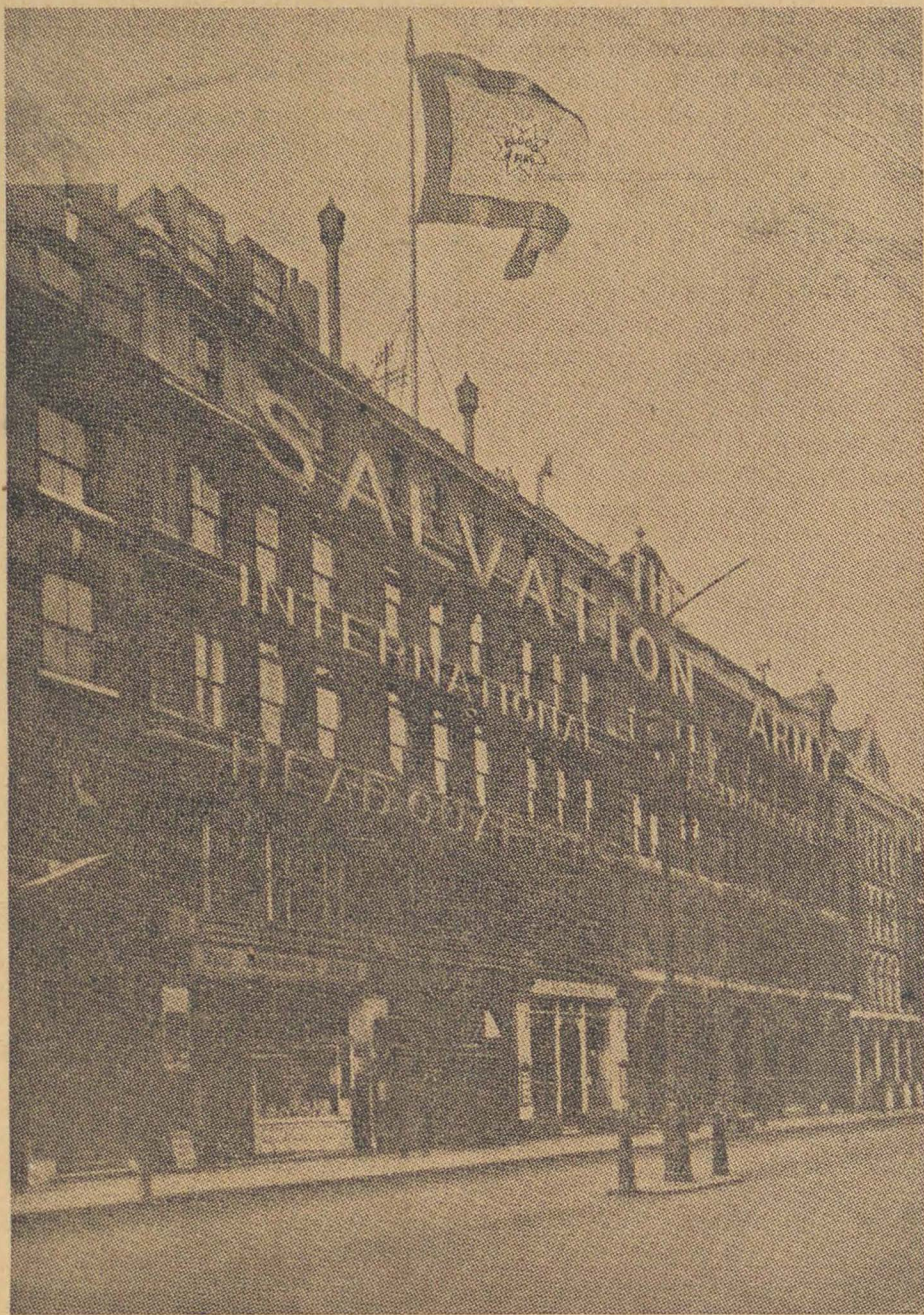
29 JUNI a.s.

Op 29 Juni a.s. hopen wij den verjaardag te gedenken van Z. K. H. Prins Bernhard, die zich in Londen bevindt als hulp en steun van onze geliefde Koningin. Moge Gods zegen op onzen Prins rusten en ook het deel zijn van zijn echtgenote, onze geliefde Prinses Juliana en de beide Prinsesjes Beatrix en Irene!

ALTAARDIENST IN BANDOENG II.

Onder leiding van den Chef-Secretaris.

De Altaardienst door Lt. Kolonel en mevr. Lebbink in ons korps geleid was zeer gezegend. Met groote aandacht werd het beeld uit het Oude Testament, door den Kolonel gebruikt, gevolgd. Dit woord bereidde het hart tot geven en een mooi bedrag werd op het altaar gebracht. Ondanks dreigenden regen werd onder aanvoering van de Kolonels des namiddags toch een goede openluchtsamenkomst gehouden. Daarop volgde de avondsamenkomst. De zaal was geheel vol. Nu konden zij, die des morgens niet aanwezig konden zijn, hun offer brengen, wat een totaal bedrag maakte van f 100.—, waarover wij ons mochten verheugen. Doch grotere vreugde heerschte er over de vijf zielen, die dien dag door de prediking der Kolonels gegrepen, hun hart aan den Heiland gaven.

Cliché
A.I.D.

Een zelfverloochenings- geschiedenis van een kleinen jongen.

Een oude legende.

Er was eens, zoals de oude geschiedenisboeken vertellen, een koning, die zoo goed was, dat al zijn onderdanen hem lief hadden en iedereen, rijk of arm, oud of jong, knap of niet, deed wat hij kon, om hem een genoegen te doen. Op zekeren dag was de koning jarig. De vlaggen werden geheschen, de kerkklokken luidden, over het heele land had men een vakantie-dag en de menschen kwamen van heinde en ver om hun gaven aan den koning te brengen.

Wat een verscheidenheid van geschenken! De koning zat op zijn troon en ontving persoonlijk elken bezoeker. De prinses en prinsessen gaven hem juweelen, koningen van andere landen brachten zilver en kostbare steenen. Ja, tot zelfs de bakker en slager brachten hun geschenk. De eerste bakte een groote verjaardagstaart! Iedereen bracht het beste, wat hij had.

Nu woonde er in een klein huisje aan den rand van het bosch, achter het koninklijk paleis een kleine jongen. Zijn vader was de boschwachter. De kleine jongen hield ook heel veel van den koning en wilde hem graag een cadeautje brengen.

„Maar ik heb geen centen”, zuchtte hij, terwijl hij buiten aan het spelen was. „Doch al heb ik geen geld, ik ben toch rijk, want ik heb speelgoed”, redeneerde hij verder met zichzelf. En toen ging hij naar binnen en haalde een zak met knikkers te voorschijn. Het was wel niet zoo'n mooie zak, maar hij hield er toch erg veel van, want grootmoeder had die voor hem gemaakt. Er zat een groote glazen knikker, met roode en groene strepen in, en dan een mooie glimmende blauwe, ook een kleine witte en roode en groene, vooral die laatste was erg mooi en altijd probeerden andere jongens dien van hem te winnen.

„De koning heeft vast niet zulke mooie knikkers als ik”, redeneerde hij trots. Zijn besluit was genomen: hij zou zijn mooie knikkers aan den koning brengen voor zijn verjaardag! Hij vertelde zijn geheimpje aan niemand, want dan zou men hem vast uitlachen. Stilletjes sloop hij achter den paleiswacht aan, toen deze nieuwe gasten binnenliet en omdat die man zijn vader een beetje kende, lukte het prachtig om binnen te ko-

men, en zijn geschenk aan den koning te overhandigen. Hij was een van de laatste bezoekers en hij hoorde juist den koning nog zeggen tegen een van zijn officieren, dat alle geschenken naar de schatkamer gebracht moesten worden, ook de zak met knikkers. De verjaardagskoek natuurlijk niet, want die moest hij 's avonds op het feest proeven.

Nu was de knikkerzak van ons vriendje niet meer nieuw en behalve dat droeg de kleine jongen nog van allerlei schatten vaak in zijn broekzak, b.v. steenen en een half gebroken mes, enz. Er was dus een gat in het knikkerzakje en terwijl de schatmeester beladen met de geschenken door de gangen van het paleis liep, rolden de knikkers een voor een over de trap. Niemand merkte het echter, want het was al een beetje donker. Ons vriendje zou zeker erg teleurgesteld zijn geweest, als hij geweten had, dat zijn knikkers heelemaal niet in de schatkamer terecht waren gekomen.

Maar wat gebeurde. Terwijl de koning zijn verjaarsfeest had, kwam een booze man, die van het groote feest afwist, met het plan de verjaarscadeaux te stelen. Hij had een paar andere slechte mannen meegebracht. Hun schoenen lieten ze beneden aan de trap staan en een voor een slopen ze in het donker stilletjes de trap op. Bijna was hun leider boven gekomen, of..... holderdebolder kwam hij naar beneden getuimeld. Hij zwaaide met zijn armen en beenen en in zijn vaart nam hij de andere mannen, die achter hem aan slopen, mee. Hoe kwam dat toch?..... Hij was over een knikker gestruikeld en toen nog over een knikker en zoo had hij zijn evenwicht verloren! Natuurlijk kwamen spoedig de bedienden aangelopen, toen ze al het leven hoorden en werden de booze mannen gepakt.

Zoo zien wij, dat het eenvoudige geschenk van dien kleinen jongen nog het beste van allemaal was, want het bewaarde al de andere prachtige dingen.

EEN KLEINE HELD.

Een klein meisje had eens een zware operatie doorstaan en was daardoor zoo verzwakt, dat de dokter een bloedtransfusie noodzakelijk achtte. In de gansche familie was niemand wiens bloed daartoe geschikt was, dan haar dertienjarige broer.

„Ben je bereid je zusje wat van je bloed af te staan?”, vroeg de dokter.

De jongen dacht na en klemde de tanden op elkaar. Eindelijk antwoordde hij: „Als het noodig is, ja”.

Het was noodig en dadelijk trof de dokter de noodige schikkingen. Jacob (zoo heette

HET INTERNATIONAAL HOOFDKWARTIER EN HET NATIONAAL HOOFDKWARTIER VOOR GROOT-BRITANNIË TE LONDON TOTAAL VERWOEST.

Van Generaal Carpenter werd een telegram ontvangen, meldend, dat bovengenoemde gebouwen tijdens een luchtaanval beide geheel verwoest zijn. Gode zij dank gingen hierbij geen menschenlevens verloren.

Kolonel Beekhuis heeft hierbij dadelijk een woord van bemoediging teruggeseind aan den Generaal, van den volgenden inhoud: „Uw telegram omtrent de Hoofdkwartieren ontvangen. U kunt het dragen: Christus leeft. We zullen overwinnen.”

Gedurende 60 jaar was „Queen Victoria St.” in Londen de plaats waar het Internationaal Hoofdkwartier, het centrum van de Leger-administratie in zijn wereldwijde vertakkingen, gevestigd was. Hier had ook de Generaal zijn kantoor te zamen met den Chef van den Staf en de leidende officieren, voor de administratie verantwoordelijk.

Geen ander kantoor in Londen is naar alle waarschijnlijkheid zoo dikwijls gebruikt als „Huis des Gebeds” of was getuige van beslissingen met zulk een wijde invloedssfeer voor de verspreiding van het Evangelie.

Ofschoon nu de geliefde Legervlag niet meer wappert in Queen Victoria Street, weten wij toch dat deze Vlag over de gansche wereld zal blijven leven in de harten der duizenden heilssoldaten, door zijn symbolen, die de eeuwige waarheden Gods vertegenwoordigen, welke de erfenis zijn van alle Christenvolken.

Moge God onzen Generaal, den Chef van den Staf en al onze makkers bij deze ramp betrokken zegenen en ondersteunen!

de jongen) zat te wachten. Nog nooit had hij iets dergelijks meegemaakt. Hij werd steeds bleeker.

„Scheelt er wat aan, „Jacob?”, vroeg de arts, want er was volgens hem toch heelemaal nog geen oorzaak bleek te worden.

„Nee dokter, mij mankeert niets”, was het antwoord, „ik zou alleen graag willen weten op welk oogenblik ik moet sterven.”

„Maar jongen, dacht je dan, dat men sterven moest om wat van zijn bloed af te staan?” „Ja.”

„En je was dus bereid om voor je zusje te sterven?”

„Ja dokter”, antwoordde Jacob zacht en bescheiden en hij wist niet, dat hij een kleine held was!

VOOR DE BANDOENGSCHE LEZERS.

Mevrouw G. J. Berenschot, echtgenote van Z. Exc. den Legercommandant, zal op Vrijdag 6 Juni v.m. om 10 uur een bazaar openen in het Kinderhuis van het Leger des Heils, Javastraat 14 te Bandoeng.

Belangstellenden worden vriendelijk uitgenoodigd het Kinderhuis te komen bezichtigen en den bazaar te bezoeken. Het tehuis is voor bezoek geopend v.m. tusschen 10 en 12 uur; n.m. van 5—8 uur

Allen zijn hartelijk welkom!

10 MEI HERDENKING door de PADVINDERS-TROEPEN te BANDOENG.

Door de stille straten van Bandoeng begaven zich in den nacht van 10 Mei uit alle hoeken van de stad P.V.-leiders en -leidsters en -pioniersters naar het park achter het Gemeentehuis. De voortrekkers hadden er reeds den heelen nacht gewaakt en nu vereenigden allen zich om de stapels hout, die gereed lagen. Met een sobere, indrukwekkende ceremonie werd een vuur ontstoken, dat den heelen dag zou doorbranden, verzorgd door verschillende wachten van jongens en meisjes P.V.

Op den laten avond van denzelfden dag richtten de schreden van honderden padvindsters en padvindsters zich opnieuw naar de plaats van het vuur. Het vuur stelde den geest van Nederland voor. Nadat de Resident van Priangan de Proclamatie van H. M. de Koningin had voorgelezen, werden door de presidenten der plaatselijke afdelingen resp. de rollen met de proclamatie uitgedeeld aan de groepleiders en groepleidsters.

De Hoofddcommissaris sprak over de betee-

RADIO-UITZENDINGEN

Radio-Vereeniging „OOST-JAVA” (ARVO)

3 Juni, 11.30 – 12.00 uur

Uitzending voor zieken:

Kapiteine E. P. J. WIERSEMA

RADIO-VEREENIGING „MIDDEN-JAVA” (SEMARANG)

Avondwijding: 19.30 – 20.00 uur

5 Juni – Majoor M. A. LORIER

26 Juni – Mevr. Brigadier A.W.J. LOOIS.

MALANGSCHE Radio-Vereeniging

5 Juni, 12.00 – 12.30 uur

Uitzending voor zieken:

Kapiteine C. REYERSE

PMY-Archipelzender

op een golflengte van 58.31 meter

ZONDAG 15 Juni

17.30 – 18.30 uur

Uitzending van een Leger des Heils-

samenkomst onder leiding van

Majoor D. RAMAKER.

N. I. R. O. M.

24 Juni, 19.40 – 20.00 uur

Avondwijding: Majoor C. BARBIER.

kenis van dezen dag, en riep toen alle fakkel dragers der groepen naar voren om een kring te vormen om het vuur. Op een gegeven woord staken allen hun fakkels in de vlammen van het hoogoplaaiende vuur, en keerden toen terug naar eigen groep. Het lichtte den geheelen kring op, terwijl men luisterde naar de verdere woorden van den H. C. Toen echter klonk het bevel: „Dooft de lichten, want het vuur in Nederland mag niet langer branden. Doch laat het vuur in uw harten voortbranden, en wanneer eenmaal de dag van Neerlands bevrijding is aangebroken, zullen deze zelfde fakkels met vreugde teruggedragen worden van alle hoeken der stad”.

Deze betekenisvolle ure, bijgewoond door Z. Exc. den Legercommandant, den Resident van Priangan en den Burgemeester van Bandoeng, zal den jongeren immer in heugenis blijven en met vastberadenheid toonen, dat zij het begrepen hebben.

M. M. Brouwer.